

Marie Termansen.

80 Aar.

I Dag fylder Niels Jokum Termansens Enke, Marie, sit 80. Aar.

20 Aar gammel ægtede hun Termansen, der skriver herom:

„I den flensborgske Købmand Sittlen Andersens Hus havde jeg i Vinteren 1851 lært en Pige at kende, som jeg siden fornam, jeg ikke mere kunde glemme. Da jeg i Efteraaret 14. November 1853 overtog mine Plejeforældres lille Gaard, hentede jeg hende hjem, og den 9. Decbr. blev hun min Hustru. Hendes Navn er Kathrine Marie Magdalene Nielsen, og hun var Datter af en Haandværker i Løgumkloster“.

I deres Ægteskab havde de 8 Børn, 4 Dreng og 4 Piger, af hvilke kun 3 er tilbage.

Termansen blev jo valgt ind i Rigsdagen 1858 og sad der, da den sørgelige Fred sluttedes i 1864. Dette gjorde et overordentlig stærkt Indtryk paa ham, og herom fortæller han i sine Breve til sin Hustru, særlig gribende i et Brev af 6. Novbr. 1864, hvori han fortæller, at Rigsraadet var sammenkaldt for at give Samtykke til Freden og vedtage de Forandringer i vore Forfatningsforhold, der var en Følge af Freden. Brevet slutter han saaledes:

Marie Termansen

80 Aar

I Dag fylder Niels Jokum Termansens Enke, Marie, sit 80. Aar.

20 Aar gammel ægtede hun Termansen, der skriver herom:

„I den flensborgske Købmand Lütken Andersens Hus havde jeg i Vinteren 1851 lært en Pige at kende, som jeg siden fornam, jeg ikke mere kunde glemme. Da jeg i Efteraaret 14. November 1853 overtog mine Plejeforældres lille Gaard, hentede jeg hende hjem, og den 9. Decbr. blev hun min Hustru. Hendes Navn er Kathrine Marie Magdalene Nielsen, og hun var Datter af en Haandværker i Løgumkloster“.

I deres Ægteskab havde de 8 Børn, 4 Dreng og 4 Piger, af hvilke kun 3 er tilbage.

Termansen blev jo valgt ind i Rigsdagen 1858 og sad der, da den sørgelige Fred sluttedes i 1864. Dette gjorde et overordentligt stærkt Indtryk paa ham, og herom fortæller han i sine Breve til sin Hustru, særlig gribende i et Brev af 6. Novbr. 1864, hvori han fortæller, at Rigsraadet var sammenkaldt for at give Samtykke til Freden og vedtage de Forandringer i vore Forfatningsforhold, der var en Følge af Freden. Brevet slutter han saaledes:

„Jeg har i Nattens Stilhed skrevet disse Linjer; jeg trængte dertil. Trods al den Kærlighed, hvormed man her kappes om at gøre mig Opholdet let, stiger Hjertesavnet i saadanne Prøvens Timer frem med en underlig Styrke. Det er dig, jeg er vant til at lette det tunge Hjerte for og sammensmelte med i Fællesbønner til vor Gud og Frelser i Sorgens og Ængstelsens Timer. Nu, jeg ved, at vi beder sammen, og over os og over vort ulykkelige Land vaager Guds Faderøje, som nu i Midnattens Time de milde, lyse Stjærner lyser ove: Jorden.“

Et saadant Brev vidner om, at hun har været hans gode og trofaste Medhjælp; hun har fulgt ham med Interesse og Forstaaelse i hans Gerning, og frem for alt maa det erindres, at hun beredte ham et kærligt Hjem, som han stadig længtes imod, og som han stadig skriver om i sine Breve.

Hvor megen eller liden Andel en Hustru har i sin Mands Gerning, er jo aldrig til at oprede, men Mænd, der er bleven til noget, og som nyder Tak og Paaskønnelse, derfor, plejer gjerne at lade Takken gaa videre til deres Hustru, og saaledes tænker jeg ogsaa her.

„Jeg har i Nattens Stilhed skrevet disse Linjer; jeg trængte dertil. Trods al den Kærlighed, hvormed man her kappes om at gøre mig Opholdet let, stiger Hjertesavnet i saadanne Prøvens Timer frem med en underlig Styrke. Det er dig, jeg er vant til at lette det tunge Hjerte for og sammensmelte med i Fællesbønner til vor Gud og Frelser i Sorgens og Ængstelsens timer. Nu, jeg ved, at vi beder sammen, og over os og over vort ulykkelige Land vaager Guds Faderøje, som nu i Midnattens Time de milde, lyse Stjærner lyser over Jorden.“

Et saadant Brev vidner om, at hun har været hans gode og trofaste Medhjælp; hun har fulgt ham med Interesse og Forstaaelse i hans Gerning, og frem for alt maa det erindres, at hun beredte ham et kærligt Hjem, som han stadig længtes imod, og som han stadig skriver om i sine Breve.

Hvor megen eller liden Andel en Hustru har i sin Mands Gerning, er jo aldrig til at oprede, men Mænd, der er bleven til noget, og som nyder Tak og Paaskønnelse, derfor, plejer gjerne at lade Takken gaa videre til deres Hustru, og saaledes tænker jeg ogsaa her.

Saa naar vi i Søndags afslørede Mindesmærket i Skibelund for Termansen og igen mindedes hans Gerning, maa hans Hustru ikke glemmes som den, der har været med at trække Læsset, som den, der i fuldt Maal har været med at bære Dagens Byrde og Hede og derfor har haft sin store Andel i sin Mands Gerning.

Hun har i de sidste Aar boet hos sin Svigersøn, Købmand Lindenmayer i Brørup, hvor hun har et godt og kærligt Hjem. Lad os mindes hende med Tak og ønske hende en god og velsignet Livsaften.

J. K. Jensen.

Saa naar vi i Søndags afslørede Mindesmærket i Skibelund for Termansen og igen mindedes hans Gerning, maa hans Hustru ikke glemmes som den, der har været med at trække Læsset, som den, der i fuldt Maal har været med at bære Dagens Byrde og Hede og derfor har haft sin store Andel i sin Mands Gerning.

Hun har i de sidste Aar boet hos sin Svigersøn, Købmand Lindenmayer i Brørup, hvor hun har et godt og kærligt Hjem. Lad os mindes hende med Tak og ønske hende en god og velsignet Livsaften.

J. K. Jensen.

Artikel i Kolding Folkeblad tirsdag den 31. juli 1906

Mindesten afsløret i Skibelund Krat søndag den 29. juli 1906